Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1914.

178.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. lipca 1914,

o postanowieniach wyjątkowych w dziedzinie postępowania w sprawach cywilnych dla osób wojskowych i osób z niemi na równi postawionych.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam z mocą obowiązującą dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, co następuje:

§ 1.

Niezależnie od zarządzeń, wydanych w obowiązujących ustawach na wypadek wojny, wchodzą w życie następujące przepisy dla osób wojskowych:

Za osoby wojskowe po myśli niniejszego rozporządzenia cesarskiego należy uważać:

1. osoby, należące do siły zbrojnej austryacko-węgierskiej Monarchii (wspólnego wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej, pospolitego ruszenia);

2. te osoby, które na zasadzie § 7. ustawy o służbie wojskowej lub na zasadzie postanowień ustawowych o powinnościach wojennych zostają powołane do pełnienia usług dla celów wojennych;

3. personal żandarmeryi polowej, te osoby cywilne, które w urzędowym charakterze przydzielone są do pełnienia służby przy armii w polu lub należą do pocztu, towarzyszącego armii w polu;

4. wszystkie osoby, pełniące przy armii w polu ochotniczą służbę sanitarną.

Z osobami wojskowemi należy uważać na równi, osoby wzięte przez nieprzyjaciela jako jeńcy lub zakładnicy, oraz osoby, które przebywają w miejscu, odciętem wskutek wojny od znoszenia się z sądem, jeżeli zarazem zachodzi obawa, że okoliczności te mogłyby wywrzeć niekorzystny dla strony wpływ na postępowanie lub jego wyniki.

§ 2.

Przerwę postępowania po myśli § 162., ustęp 1., p. c. można orzec także wtedy, jeżeli osoba wojskowa przystąpiła do sporu jako interwenient uboczny.

§ 3.

Sąd może nawet po ukończeniu postępowania orzec, że nastąpiła przerwa oraz kiedy ona nastąpiła, jeżeli się dowie, że osoba wojskowa brała udział w postępowaniu jako strona główna lub interwenient uboczny. W uchwale tej należy znieść orzeczenia i zarządzenia, wydane po nastaniu przerwy.

Przerwa nie może jednak rozpocząć się wcześniej jak:

a) co do obowiązanych do służby wojskowej, którzy należą do wspólnego wojska (marynarki wojennej) lub obrony krajowej, z dniem ogłoszenia mobilizacyi;

b) co do obowiązanych do służby w pospolitem ruszeniu, z dniem, w którym powołano ich do służby wskutek zgromadzenia i powołania pospolitego ruszenia;

c) co do osób, które na zasadzie § 7. ustawy o służbie wojskowej albo na zasadzie przepisów ustawowych o powinnościach wojennych powołuje się do pełnienia usług w celach wojennych, z dniem, w którym ich do pełnienia tych usług powołano;

d) co do personalu żandarmeryi polowej, co do osób cywilnych, towarzyszących armii w polu w charakterze urzędowym oraz należących do pocztu, towarzyszącego armii w polu, wreszcie co do osób, pełniących ochotniczą służbę sanitarną, z dniem, w którym osoby te wstępują w ten stosunek;

e) co do jeńców i zakładników z dniem, w którym nieprzyjaciel ich ujął;

f) co do osób, które wskutek wojny odcięte są od znoszenia się z sądem, z chwilą nastania tej przeszkody.

§ 4.

Przerwanego postępowania nie można podjąć na nowo, o ile osoba wojskowa wcześniej nie postawi wniosku o podjęcie, przed dniem oznaczyć są mającym w drodze rozporządzenia, zaś co do osób, wymienionych w § 3. pod lit. *c* do *f*, przed upływem 30. dnia od chwili ustania przeszkody.

W trzy miesiące po dniu, oznaczonym w poprzednim ustępie, nie można już orzec przerwy po myśli § 3.

§ 5.

Czasu między nastaniem przeszkód, wymienionych w § 3., a dniem, oznaczonym w § 4., nie wlicza się do czasokresu, w którym osoba wojskowa musi wnieść skargę. Jeżeli początek tego czasokresu przypada na ten czas, wówczas czasokres zaczyna się dopiero w dniu, oznaczonym w § 4.

§ 6.

Przeciw osobie wojskowej można w czasie między nastaniem przeszkód, wymienionych w § 3., a dniem, oznaczonym w § 4., przedsiębrać z powodu wierzytelności pieniężnych tylko czynności egzekucyjne w celu zabezpieczenia oraz zarządzenia tymczasowe, i to jedynie z tem ograniczeniem, że osoba wojskowa nie utraci wskutek tego ani posiadania rzeczy ruchomych ani zasługi lub płacy.

Jeżeli przeciw osobie wojskowej wdrożono już egzekucyę w celu ściągnięcia wierzytelności pieniężnych, wówczas sąd może na wniosek lub z urzędu zarządzić wstrzymanie egzekucyi; nie wolno czynić tego wstrzymania zależnem od dania przez osobę wojskową zabezpieczenia.

Jeżeli osoba wojskowa występuje w charakterze wierzyciela popierającego, należy w razie potrzeby ustanowić dla niej kuratora.

Jeżeli osoba wojskowa, nie zastąpiona przez kuratora, poniosła uszczerbek w swych roszczeniach wskutek tego, że ich nie podniosła, wówczas może, o ile nie wystarczają do tego zwyczajne środki prawne oraz niezależnie od praw, przysługujących jej wedle ustaw cywilnych, wnieść w ciągu 30 dni po upływie czasokresu, oznaczonego w § 4., skargę przeciw tym, którzy z jej uszczerbku odnieśli korzyść.

§ 7.

W postępowaniu konkursowem i w sprawach postępowania niespornego należy starać się o osoby wojskowe, uczestniczące w tem postępowaniu, jak o nieobecnych (§ 276. p. k. u. c., § 2 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208).

Mają tu zastosowanie postanowienia § 6., ustęp 4.

Postanowień niniejszego paragrafu nie stosuje się do osób wojskowych, zastąpionych przez ustawowych zastępców.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 9.

Wykonanie tegoż poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Bad Ischl, dnia 29. lipca 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.